

GUVERNUL ROMÂNIEI
DEPARTAMENTUL PENTRU RELAȚIILE CU PARLAMENTUL

K-001 Primăria nr. 22, Sector 1, București, Tel: 0213144400 (ext. 3000), Fax: 0213144401, departamentul@gov.ro

Bp. Legislativ

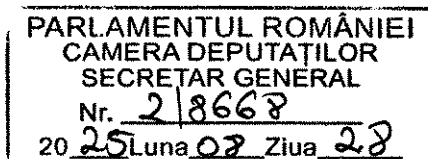
Nr. 6754/2025

26-08-2025

Către: **DOAMNA IOANA BRAN - VOINEA**
SECRETARUL GENERAL AL CAMEREI DEPUTAȚILOR

Ref. la: punctele de vedere ale Guvernului aprobate în ședința Guvernului din data
de 21 august 2025

STIMATĂ DOAMNĂ SECRETAR GENERAL,

Vă transmitem, alăturat, în original, **punctele de vedere ale Guvernului** referitoare la:

1. *Proiectul de Lege pentru modificarea art. 597 alin. (2), (2¹) și (8) din Legea nr. 135/2010 privind Codul de procedură penală (Bp. 104/2025, Plx. 180/2025);*
2. *Propunerea legislativă pentru modificarea art. 23 alin. (11), precum și art. 207 alin. (4) lit. c) din Legea învățământului preuniversitar nr. 198/2023 (Plx. 213/2025);*
3. *Proiectul de Lege pentru completarea Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 57/2019 privind Codul administrativ (Bp. 541/2023, Plx. 764/2023);*
4. *Propunerea legislativă privind modificarea și completarea art. 3 din Legea nr. 367/2022 privind dialogul social (Bp. 101/2025, Plx. 162/2025);*
5. *Legea pentru modificarea art. 8 alin. (1) lit. a) din Legea cetățeniei române nr. 21/1991 (Bp. 257/2022, Plx. 426/2022);*
6. *Proiectul de Lege privind modificarea și completarea Legii nr. 217/2003 pentru prevenirea și combaterea violenței domestice, precum și pentru modificarea și completarea Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 194/2002 privind regimul străinilor în România (Bp. 601/2021, Plx. 208/2022).*

Cu deosebită considerație,

NINI SĂPUNARU

~~SECRETAR~~ DE STAT

PRIM MINISTRU

Domnule președinte,

În conformitate cu prevederile art. 111 alin. (1) din Constituție și în temeiul art. 25 lit. (b) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 57/2019 privind Codul Administrativ, Guvernul României formulează următorul:

PUNCT DE VEDERE

referitor la *proiectul de lege privind modificarea și completarea Legii nr. 217/2003 pentru prevenirea și combaterea violenței domestice, precum și pentru modificarea și completarea Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 194/2002 privind regimul străinilor în România*, provenit dintr-o propunere legislativă, inițiată de domnul deputat PNL Sebastian-Ioan Burduja împreună cu un grup de parlamentari PNL, USR (Bp.601/2021, Plx. 208/2022).

I. Principalele reglementări

Inițiativa legislativă are ca obiect de reglementare modificarea și completarea *Legii nr. 217/2003 pentru prevenirea și combaterea violenței domestice, republicată, cu modificările și completările ulterioare* și a *Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 194/2002 privind regimul străinilor în România, republicată, cu modificările și completările ulterioare*, în sensul reglementării instituirii, de către instanța de judecată, a unor obligații sau interdicții, la momentul emiterii unui ordin de protecție, față de cetățenii străini cărora li s-a acordat dreptul de ședere pe teritoriul României în condițiile legii.

II. Observații

1. În considerarea calității sale de stat membru al Uniunii Europene, România trebuie să întreprindă o serie de măsuri în scopul alinierii legislației naționale la *acquis-ul* din domeniul migrației. Astfel, aderarea României la Uniunea Europeană a determinat modificări substanțiale ale normelor de drept care reglementează regimul juridic al străinilor în țara noastră, în vederea asigurării conformității cu legislația Uniunii Europene în domeniu și cu alte instrumente juridice cu caracter internațional la care statul român este parte.

Implementarea măsurilor adoptate la nivelul Uniunii Europene, în cadrul politicilor legate de imigrare, asigură participarea în mod adecvat a României la gestionarea eficientă a fluxurilor de imigrare la nivelul întregii Uniuni, în special prin aplicarea unor standarde comune cu celelalte state membre în ceea ce privește tratamentul străinilor aflați în situație de ședere legală, dar și prin prevenirea imigrării ilegale.

Regimul străinilor, inclusiv aspectele privitoare la condițiile de imigrare și la protecția drepturilor acestora, se integrează în domeniul principal de competență partajată a Uniunii Europene denumit „*spațiul de libertate, securitate și justiție*”.

Potrivit art. 79 alin. (1) din *Tratatul privind funcționarea Uniunii Europene*, „*Uniunea dezvoltă o politică comună de imigrare, al cărei scop este de a asigura, în toate etapele, gestionarea eficientă a fluxurilor de migrare, tratamentul echitabil al resortisanților țărilor terțe aflați în situație de ședere legală în statele membre, precum și prevenirea imigrării ilegale și a traficului de persoane și combaterea susținută a acestora*”.

Pentru realizarea acestei politici comune, la nivelul Uniunii Europene au fost adoptate diferite acte normative, atât regulamente cât și directive, în funcție de elementele principale ce compun regimul străinilor pe teritoriul Uniunii.

La nivel național, cadrul normativ actual integrat politicii comune a Uniunii Europene în materia menționată anterior este reprezentat de *Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 194/2002 privind regimul străinilor în România, republicată, cu modificările și completările ulterioare*.

Astfel, adaptarea legislației române la cerințele concrete stabilite prin documentele europene dar și aspectele problematice identificate în

practica autorităților competente au determinat modificări succesive ale actului normativ menționat, care, la acest moment, asigură transpunerea în legislația națională a prevederilor mai multor Directive, dintre care exemplificăm:

- *Directiva 2003/109/CE a Consiliului din 25 noiembrie 2003 privind statutul resortisanților țărilor terțe care sunt rezidenți pe termen lung, astfel cum a fost modificată prin Directiva 2011/51/UE a Parlamentului European și a Consiliului din 11 mai 2011 de modificare a Directivei 2003/109/CE a Consiliului în vederea extinderii domeniului său de aplicare la beneficiarii de protecție internațională;*

- *Directiva 2008/115/CE a Parlamentului European și a Consiliului din 16 decembrie 2008 privind standardele și procedurile comune aplicabile în statele membre pentru returnarea resortisanților țărilor terțe aflați în situație de ședere ilegală;*

- *Directiva 2011/98/UE a Parlamentului European și a Consiliului din 13 decembrie 2011 privind o procedură unică de solicitare a unui permis unic pentru resortisanții țărilor terțe în vederea șederii și ocupării unui loc de muncă pe teritoriul statelor membre și un set comun de drepturi pentru lucrătorii din țările terțe cu ședere legală pe teritoriul unui stat membru;*

- *Directiva 2014/36/UE a Parlamentului European și a Consiliului din 26 februarie 2014 privind condițiile de intrare și de ședere a resortisanților țărilor terțe în scopul ocupării unui loc de muncă în calitate de lucrători sezonieri;*

- *Directiva 2014/66/UE a Parlamentului European și a Consiliului din 15 mai 2014 privind condițiile de intrare și de ședere a resortisanților țărilor terțe în contextul unui transfer în cadrul aceleiași companii;*

- *Directiva (UE) 2016/801 a Parlamentului European și a Consiliului din 11 mai 2016 privind condițiile de intrare și de ședere a resortisanților țărilor terțe pentru cercetare, studii, formare profesională, servicii de voluntariat, programe de schimb de elevi sau proiecte educaționale și muncă au pair (reformare).*

2. Raportat la conținutul proiectului de lege, apreciem că acesta nu este pus în concordanță cu ingerințele actelor normative europene, care interzic statelor membre să aplice dispoziții mai restrictive decât acestea prevăd.

În cuprinsul proiectului de lege, inițiatorii abordează „dreptul de ședere” într-un mod generic. Legat de acest aspect, trebuie menționat faptul că *Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 194/2002* reglementează dreptul de ședere pe două paliere: dreptul de ședere temporară și dreptul de ședere pe termen lung, în fiecare din aceste situații fiind stabilite condiții diferite pentru încetare/anulare/revocare.

Dreptul de ședere temporară este, de asemenea, reglementat diferit - pe scopuri pentru care acesta este acordat (muncă, studii, detașare, reîntregirea familiei, voluntariat, activități comerciale, etc.).

În mare parte, prevederile *Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 194/2002* care reglementează scopurile în care se acordă dreptul de ședere, reprezintă transpunerea în legislația națională a directivelor Uniunii Europene anterior menționate, astfel încât stabilirea unor măsuri mai restrictive decât cele prevăzute de directive ar putea conduce România într-o procedură de infringement.

În ceea ce privește dreptul de ședere pe termen lung, astfel cum acesta este reglementat prin dispozițiile Secțiunii a 2-a din *Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 194/2002*, precizăm faptul că reprezintă transpunerea în legislația națională a prevederilor *Directivei 2003/109/CE a Consiliului din 25 noiembrie 2003 privind statutul resortisanților țărilor terțe care sunt rezidenți pe termen lung, astfel cum a fost modificată prin Directiva 2011/51/UE a Parlamentului European și a Consiliului din 11 mai 2011 de modificare a Directivei 2003/109/CE a Consiliului în vederea extinderii domeniului său de aplicare la beneficiarii de protecție internațională*. Astfel, *Directiva 2003/109/CE* stabilește expres și limitativ situațiile de retragere sau pierdere a statutului de rezident pe termen lung precum și garanții împotriva expulzării stipulând că „statele membre nu pot lua o decizie de expulzare a unui rezident pe termen lung decât dacă acesta reprezintă o amenințare reală și suficient de gravă pentru ordinea publică sau securitatea publică”.

Totodată, propunerile de modificare a *Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 194/2002*, astfel cum acestea sunt vizate prin proiectul de lege, sunt de natură a lărgi sfera de aplicare a unor termeni precum „returnare”, „riscu sustragerii”, specific regimului străinilor, definiți în *Directiva 2008/115/CE a Parlamentului European și a Consiliului din 16 decembrie 2008 privind standardele și procedurile comune aplicabile*

în statele membre pentru returnarea resortisanților țărilor terțe aflați în situație de ședere ilegală.

Spre exemplificare, apreciem că adăugarea unei noi litere la art. 81 alin. (2) din *Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 194/2002*, este de natură a redefini conceptul „ședere ilegală”, astfel cum este prevăzut în *Directiva 2008/115/CE*, respectiv: „ședere ilegală” înseamnă prezența pe teritoriul unui stat membru a unui resortisant al unei țări terțe, care nu îndeplinește sau nu mai îndeplinește condițiile de intrare, astfel cum sunt stabilite la articolul 5 din *Codul Frontierelor Schengen*, sau alte condiții de intrare, ședere sau reședință în acel stat membru, aspect nepermis, întrucât ar stabili măsuri mai restrictive decât cele prevăzute de directive.

De asemenea, riscul sustragerii, astfel cum este definit în aceeași directivă, nu conține referiri de natura celor vizate prin propunerea de act normativ.

3. Totodată, proiectul de lege conține elemente de natură a induce confuzie atât în rândul societății civile, cât și a organelor de aplicare a legii sau instanțelor de judecată prin stabilirea unor obligații antagonice străinului, împotriva căruia s-a emis un ordin de protecție în condițiile *Legii nr. 217/2003 pentru prevenirea și combaterea violenței domestice, republicată, cu modificările și completările ulterioare*.

Astfel, nu considerăm oportună soluția propusă privind completarea art. 46 din *Legea nr. 217/2003*, cu un nou alineat, alin. (3¹), întrucât ordinul de protecție se emite de către instanța de judecată exclusiv în scopul înlăturării stării de pericol existent pentru viața, integritatea fizică ori psihică ori libertatea persoanei, fiind dispuse în acest sens, cu caracter provizoriu, una ori mai multe măsuri de protecție, obligații sau interdicții, astfel că instituirea posibilității victimei de a intra în locuința agresorului și în orice anexă a acesteia în vederea ridicării bunurilor personale nu se circumscrie scopului statuat de lege.

În același timp, semnalăm faptul că încetarea dreptului de ședere și, subsecvent, îndepărtarea voluntară sau forțată însoțite de măsura interdicției de intrare sunt de natură a îngreuna respectarea obligațiilor legale de întreținere a minorilor, astfel cum sunt formulate în art. 499 din *Codul civil* sau chiar de a face imposibilă această obligație dacă avem în vedere retragerea unui drept de ședere în scop de muncă și îndepărtarea străinului de pe teritoriul României.

În context, supunem atenției prevederile art. 82 alin. (1) lit. b)-d) din *Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 194/2002*, conform cărora: măsura returnării nu poate fi dispusă împotriva străinului care este părinte al unui minor care are cetățenia română, dacă minorul se află în întreținerea acestuia sau dacă există obligația plății pensiei de întreținere, obligație pe care străinul și-o îndeplinește cu regularitate; împotriva străinului căsătorit cu un cetățean român sau cu un străin care are drept de ședere pe termen lung pe teritoriul României sau împotriva străinului care a depășit, vârsta de 65 de ani.

De asemenea, potrivit dispozițiilor art. 96 alin. (1) lit. c) și d) din același act normativ, executarea obligației de returnare se suspendă în perioada în care Inspectoratul General pentru Imigrări constată că străinul este părintele unui minor care urmează cursurile unei instituții de învățământ de stat ori particulare, acreditate sau autorizate provizoriu potrivit legii, iar anul școlar este în curs sau constată că străinul este căsătorit cu un alt străin care are drept de ședere temporară sau permisiunea de a rămâne pe teritoriul României, iar căsătoria nu este de conveniență.

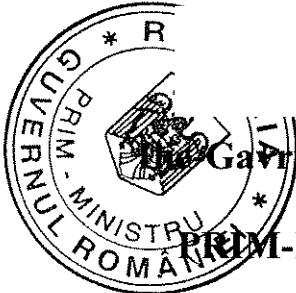
În aceste situații (și în majoritatea cazurilor de violență domestică vor fi incidente aceste prevederi), străinilor li se acordă, potrivit prevederilor *Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 194/2002*, tolerarea rămânerii pe teritoriul României, ceea ce e de natură a nu asigura atingerea obiectivelor proiectului de lege, respectiv ideea de a îndepărta agresorul de victimă.

Un alt exemplu, în ceea ce privește lipsa de finalitate a demersului legislativ, este și situația în care cetățeanul străin (agresor) este căsătorit tot cu un cetățean străin care are reglementat dreptul de ședere în scopul reîntregirii familiei. În această situație, îndepărtarea agresorului de pe teritoriul României atrage după sine și îndepărtarea soției și a copiilor celui în cauză, întrucât nu mai sunt îndeplinite condițiile prevăzute la art. 62 din *Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 194/2002*.

III. Punctul de vedere al Guvernului

Având în vedere considerentele menționate, Guvernul nu susține adoptarea acestei inițiative legislative.

Cu stimă,

 Gavril BOLOJAN
PRIM-MINISTRU

Domnului deputat Sorin-Mihai GRINDEANU
Președintele Camerei Deputaților